

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

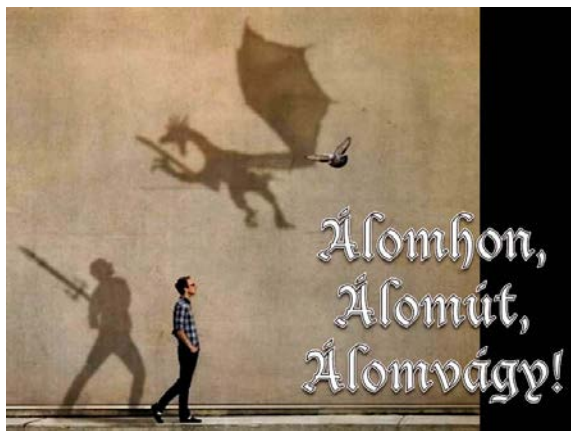
Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Olvasunk... és gondolkozunk

Orbán Balázs kutató nagy gyűjtőmunkája előszavaként (1868, kivonat. Helyesírás aktualizálva. Szerk.):

„Alig van ország, amely több természeti, történelmi és népéleti kincs-csel bírna, mint a Kárpátok által körülölelt magyar haza; alig van ország, amely az észlelve vizsgálódónak több érdekelt nyújtana, mint hazánk, s mégis alig van a civilizáció körvonalába foglalt, sőt még azon kívül eső terület is, amely oly kevésbé lenne ismerve és méltányolva, mint éppen hazánk. Pedig volt idő, midőn egész Európa rettegte hatalmukat...”

Csomagolok. Keveset, alig a lényegét: digitális kamerát, papírt-írószeret, a kismagnót és néhány üres CD-t. Útra készülök! Habár nem nehéz a hátizsákom, mégis egy izgatató súly nyomja egész testemet. Ismét egyedinek érzem magam... Nem kutatni megyek, sem keresni, sem megtalálni, hanem örüdeni annak, amit majd látok, konstatálok és átölelek. Engem nem küld senki, hiszen álomkőbor vagyok amúgy is! Mert magyarnak születtem! Képzetelemben nincs egy meghatározott irány, s mivel ez egy álom, úgy haladhatok, ahogy a fantáziám diktálja! Isteni!

Mindig is hálás voltam az életnek, hogy korlátlan fantáziával, képzeletvilággal ajándékozott meg. Egyszerűen azt kell eldöntennem, hogy hol kezdjem. Merre lök a szívem? Merre az önfeledt, de biztosan sürgős álmom? Mi jut eszembe először? Lehunyom a szememet és egy pár pillanatig várok... tessék, megvan! A dimbes-dombos, hegyes-kispatakos **Felszegen** kezdem, a Kalotaszegen (Erdély)! Odahúz a vérem, vonz a lelmem hangja! Az anyai család apró maradéka (két édesunokatestvér), a szakma által megismert drága barátok és a még dúsan magyarul tudó vidék káprázó szépsége tája! Mintha madár lennék, úgy nézem fentről a havas csúcsokat, a mesebeli fenyőerdőket, és azonnal érzem a magyarság egyik bástyája jellegzetességét: a varázsos muzsikát hallom, a szinte büszkeségtől reszkető, régi hegedűk hangját, a magasztos viselet vakító színét és a gondosan felvarrt gyöngyök játékából visszaverődött csillogó téli napsugarat.

Arrébb tekintek, de csak alig: ott fekszik a selymes **Mezőség**, gömbölyödik, amott viszont az olvadás sara spriccel, mert a Mezőségre tavasszal szeretek menni s bekukkantani valamennyi falu életébe!

A kendős öregasszonyok nekem járnak táncukat, míg a férfiak keze itt-ott akadozik a hosszúra befőtt női haj pántlikájában. Aztán feljebb taszít a szél, és északabbra kerülök: a

vereckei hágó magasából mosolygok le a Kárpátalja magyarjaira. Olyan buzdók, olyan teljesek, hogy szégyenlem örökölt szabadságomat! Tetszik, amit hallok. Ifjak énekelnek hangosan, táncolnak, vigadnak, ünnepelnek. Magyar szalagokat kötnek. Megállok **Máramarosszigetnél** is, s még fiatal szüleimet rajzoló rá az egyik keskeny patak fölé épített hídra. Kapkodom a fejemet, sokmindent szeretnék megnézni!

Éppen repülnék nyugatra, de egy nyugodt angyal karja visszatart és áttol, kedvesen, a Kárpátok túloldalára. Haladásunk alatt az volt az érzésem, hogy a csúcsok egyike megcsiklandozza a talpamat. Micsoda táj, micsoda zöld! Ukrajnában a moldvai csángó katrincák száradnak a nap alatt. Nem egy, legalább tíz-tizenkét darab, és a meleget sugárzó barna, meg piros, zöld és sárga csíkok élénk festik az udvart. Gyermeksírást hallok, és egy nagyanya tudatosan megnyugtató magyar énekét. A gyermek elhallgat.

Az angyalom azt súgta fülemben, hogy **Somokán** jártunk, vagyis a moldvai székely csángóknál, a Szeret és a Tázló folyók közt... Utána még elkísért az erdélyi **Gyimesbe** is, de aztán eltűnt.

Valóságban, Moldvában még egyszer sem, a Gyimesben pedig egyetlen egyszer jártam. Szóval, akik meg kell álmodjunk az utazásainknak egy részét, könyvből, képből, térképről meg az írók s költők szavai után, mégis ismerjük az embereket, a szavakat és a helyeket. A néptáncrendek el-sajátítása által felfoghatjuk a népcsoportok létének lelkét is, a muzsikával pedig egyszerűen rokonállapotba kerülhetünk velük.

Ezeket elgondolkodva kerekre duzzadt alattam egy felhő, s amint kikerültem, alatta már nem Erdély vonalai, hanem a felvidéki **Magas Tátra** volt kézközben! Egy szemrebbenés után, kissé szedülten vonulnak alattam a hegyoldalak, az erdők, a kisvirágos domboldalak. Egyszer csak mindenfelé kis faluk sorakoztak, akár szun-

Havi „HUFImondát”:

„Az idő túl lassú azoknak, akik várnak, túl gyors azoknak, akik félnek, túl hosszú azoknak, akik gyászolnak, túl rövid azoknak, akik örvendnek. Am azoknak, akik szeretnek, az idő nem számít.”

Henry Van Dyke

dikáló szemek a táj arcán. Nehezen tudtam kiigazodni, hiszen itt sem jártam még, pedig apai családom mély gyökerei alszanak a festői látkép alatt. Azért mégsem éreztem magam idegenben.

„Csak addig menj haza, amíg haza mehatsz, Amíg neked sutognak a hazai szelek. Hajad felborzolják, ruhád alá kapnak, Nem engednek tovább, Vissza-visszatartnak!” (*)

Felvidéken, Pozsonynál érthetetlenül nem álltam meg... majd visszafelé! Ezzel szemben a **Zoboraljai** valamennyi települését ismertem meg. **Barslédec** fogadott, igazi szeretettel, a Dervence patak partján. Hosszú évek óta vágyódtam oda. Annyira különleges e vidék, a felvidéki palócsággal együtt. Kodály majdnem hogy ezer népdalt gyűjtött itt. Később a **martosi** magyarokhoz húzódtam be egy izletes pálinkára, hajnali éneklésre!

Lebegek tovább. Csodálatos egy látvány a **Dunakanyar** a csillagok fénye alatt! Annyira gyönyörű, hogy tényleg mintha egyszerre a világ elejét, de a végét is jelképezné. Tökéletesre szabta a természet!

Később, különösen a szimbólummal megpakolt s rekonstruált **Mária Valéria** hídát nézegettem hosszan... és eszembe jutott az a délután is, amikor a kilencvenes évek elején, egyéves kislányommal az ölemben még a lebontott hídát tekintettük meg együtt, és elképzelttem milyen lehetett, amikor régen közlekedni lehetett rajta. **Komárom** látta is meglepett. Vagyis a két magyar oldal szépsége! **Győrött** is megálltam, hiszen meg szerettem volna találni a Ménesi úton az egyik szép családi nagyházat, de sajnos nem sikerült. Trianon után

költözött be a család Pozsonyból, amikor ismét felvehette jogos magyar állampolgárságát. Két nagyvilla, egy nagy ház, két gazdag tanya és egy erdőszél után, a híres kárpótlási jogom által mindössze ötszáz dollárt kaptam kézbe a rendszerváltást követő magyar kormánytól. Nem fordultam vissza Pozsony felé. Egyszer majd csak oda is elmegyek!

Nyári eső alatt látogattam be a palócsokhoz, és nem hagyhattam ki a három matyó települést sem. **Tardon** álltam meg két napra, az egyik Béke úti házikóban, s utána ismertem meg **Lillafüred** szépségét is!

A legjobban a most Ausztriában fekvő **Felsőöri** tanyavidékre voltam újból kíváncsi, így hát elsiettem oda. Órákig sétáltam, egész addig, míg a máriafalvi nagytmplomban találtam rám az éjszaka, és ott, ülve az egyik fapadon, halkan elmondtam egy fohászt a népemért. Délfelé keveredtem a dunántúli **Hosszúhetényre**. Istenem, de szép, de kedves, de hangulatos minden egyes falu errefelé! Sosem hittem volna, hogy egészen a dunamenti **Sárköz**ig valaha bejárhatom ezt a vidéket is!

Folyt. a 2. oldalon

A „Déliab” Trianoni megemlékezés után Kedvező szelek nyomán

„No, ezen is túlestél...” - szokták mondani kedves nézőim, meglehetősen s mosolyogva. Sosem esem túl egy előadáson, mert szeretettel és meggyőződéssel csinálom. Viszont ez újból semmiképp sem tükrözi érzéseimet - messze sem! Minden előadás után pont ellenkezőleg azt kívánám, hogy még egy párszor előadhassuk, hogy tovább tartson, hogy ne legyen vége! És mikor vége, végtelenül sajnálom! Szó szerint „gyászolom” a produkciók elmúlását.

Az ember egy betegségen, egy krízisen, egy nehéz döntésen, egy ijedtségen túlesik. Ezzel szemben a művészi alkotás zseniális élvezettel jár! A csoportmunka nevel, irányít ad, ráébreszt a különböző emberek sajátos valóságára. Ha ilyen kinccsel dolgozhatsz, egy „kedvező szél” kerekedik fel mögötted s tol, hajt előre, mert tudod, merre mész!

A DÉLIBÁB egy megosztott ihletű színművé vált, szinte minden résztvevő közreműködött ötleteivel, gazdagította a szöveget, az elképzelés könyvét. Puhán gyomláltuk részeit a próbáink alatt, és minden természetesen alakulhatott. A műsor keretmeséje elejétől kezdve elbűvölte őket, és azonnal átvették a tiszteletadás szerepét.

Hadd meséljem el az olvasóknak, vagyis azoknak, akik a közösségünkől távol, talán a világ másik oldalán olvasgató újságunkat, hogy milyen elképzelés alapjára épült fel a Délibáb. Három, egymástól könnyen szétválasztható részből állt: az első királyaink már tisztán jelentkező megmaradási dilemmáinak feltárása, a filmösszeállítás, amely az 1920-ban robbanó gyászos békediktátum realitását és következményeit mutatta be, s végül a kerekasztalt körülülő átlagmagyarok hol lázas-mérges, hol keserves vagy elgondolkodtató vitája.

Különös támasztékot, háttérnyújtást a zeneszerkezet, amely meghatározó szerepben, lényeges pillanatokban hangzott el. Most is, mint sokszor máskor, új művészeket hívtam magamhoz a színtársulatunk, az „Álomgyár” megszokott, hűséges színésztársaim mellé. Ezzel minden reményem az, hogy egyre többen - s mások is! - merjenek fellépni a közösség előtt, hiszen nagy cél után haladunk a magyar nyelv állandó s magasabb fokú kezelése és a magyarságunk eseményei kihagyhatatlan megemlékezései érdekében.

A DÉLIBÁB ez alkalomkor 3 tehetséges előadót mutatott be: Gröber Lisát, Kovács Avedikian *Tündi* és Kovács Zitát. Összesen 14-en dolgoztunk össze (lásd alább a névsort).

Balról: Jeszenszky-Böhm Zsuzsi, Tcharykow Szerzso, Kerekes Miksi, szerző, Kovács Avedikian *Tündi* és Gröber Lisa

A Trianon tiszteletére megrendezett s a Hungária nevében megtartott színdélután nem külföldről díszesen beharangozott előadókkal, hanem a mi kolóniánk kedves, tehetséges művészeivel lépett fel. Nem volt ennivaló sem előtte, sem utána, nem híresztelt kíváncsisággel, sem hangoskodó propagandát. Újságunk hasábjain, az egyesületünk reklámfalán kitűzött plakáton és a divatos s praktikus e-mail listán át értesült a kolónia. Úgy vélem, hogy mindez epp elég kéne legyen! Ámde, jóllehet feltűnő pontossággal, csak 47 néző jelent meg.

Ez csupán megállapítás! Hiszen annál intímabb és tiszteletteljesebb volt a hangulat, a lány nézések, a könnyek, azok a magasztos és abszolút „csendpillanatok”, amelyek alatt a szív, az elme és a lélek felemelkedhetnek az égbe. Nem fogok semmi újat kifejezni, ha azt mondom: aki eljött, szeretettel adta át nekünk, háláját és meleg ölelését. Aki eljött, teljesítette magyar kötelességét. Aki eljött, gazdagabban ment haza.

Mi pedig végtelen odaadással ünnepeltük meg őket, de feladatunkat is. Óhatatlanul eszembe jut a Szabadságharc 50. évfordulójára rendezett olivosi fáklyásmenet, a tavalyi gyönyörű cserkészbál is, meg a hatalmas palermói nemzetiségek ünnepe... Hol vannak az Intézményeink, vagy azok minimálisan illő küldöttségei? Hol a cserkész és a ZIK szülők tábora? Hol van a sok magyar, aki eljön a május 1-jei *asadóra*? Vagy az „importált” vendégművész fellépésére? Ahogy elhangzott a Délibáb szövegei közt: „Hova mennek el a magyarok?” - amikor eredetünk s mi voltunk hív?

Íme az előadók/ közreműködők névsora: Blahóné H. Júlia, Demes Sándor, Kovács Avedikian *Tünde* (fúvolya), Gröber Lisa, Gröberné V. Henriette, Jeszenszky-Böhm Zsuzsi, Kerekes Miklós (nagybőgő), Kovács Zita, Lajtaváry András (gitár), Lajtaváry Richárd (derbake), Lomniczy Mátyás, Szilvássyné M. Erzsébet, Tcharykow Szergej, Zólyomi Kati

Balról: Tcharykow Szerzso, Kovács Avedikian *Tündi*, Lajtaváry András és *Ricsi*

**Oh, szegény magyarság,
mit gondolsz magadban?
Azt tudod: jól nyugszol
te nemes ágyodban,
avagy vígan táncolsz,
szabod kúriádiban,
sípoltatod magad
kárpitós házodban.**

(„Ének a porcióról”. Kuruckor költészete)

A záró Himnusz gyönyörűen hangzott! Egységes, nyugodt és simogató volt. Mintha abban a precíz pillanatban átölelt volna minket a Jóisten! Utolsó gondolatom **Lajtaváryné Benedek Zsuzsié**: nagyon köszönöm (mint mindig) e rovata tartalmát, a kiemelten Trianonhoz kapcsolódó fogalmait!

Zólyomi Kati

DÉL-AMERIKAI
MAGYAR
NÉPTÁNCMOZGALOM

A találkozónk AJÁNDÉK!

A Találkozók már kétség nélkül életünk elmulasztatlan eseményeivé váltak! A most elkövetkezőt már nemcsak a résztvevők országai, hanem az egész néptáncvilág várja! Csak napok kérdése, és megtartjuk a Dél-Amerikai Magyar Néptánc Találkozó XI. kiadását!

Ha még nem vetted meg belépődöt, siess! Ha még nem lelkesítettél családod-ismerőst-szomszédot-barátot: tedd meg tüstént! Sok magyar néptáncos éhes tapsodra, jelenlétedre! Támogasd mozgalmunk óriási erejét! Élvezd velünk együtt a magyar tánc, a magyar népi muzsika páratlan szépségét! Fogadd velünk együtt a magyar hazából érkező barátainkat! Ünnepeled meg a rendhagyó találkozást Te is!

Jelentkezz, kérdezz, s ne felelj el, hogy e rendezvény újból csak 2018-ban kap ismét helyet itt, Argentínában! Izzguló szeretettel,

Zólyomi Kati,
a Regös együttes tagozata nevében

Részletek:

2 színházest különböző előadással

Július 21,
szombat, 20.30 óra

Július 22,
vasárnap, 19 óra

Teatro Avenida
Av. de Mayo 1222

Buenos Aires

Jegyek utolsó héten a színház jegypénztárában kaphatók.

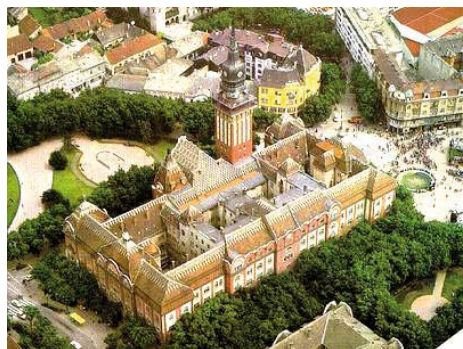

Késedelem miatt a kiscserkész és VEKI beszámoló a következő számban jelennek meg.

ÁLOMHON...

Szekszárdon ismét megállapíthattam, mennyire hasonlít a táj az argentin Delta del Paranára!

„S ha majd az a ház már nem vár haza téged,
Mikor üresen kopognak a léptek,
Amikor a nyárfa sem súgja, hogy várnak,
Akkor is majd vissza, haza visz a vágyad...” (*)

Már a dél-alföldi patyolattiszta **Kiskunmajsán** sétáltam, amikor a hajnali fények árnyékot, de szívet is a délvidéki **Szabadka** felé vetítették. Megrázó volt újból, furcsán megható. Új szakmai barátokkal találkoztam, későig muzsikáltak mellettem, énekeltek, sírtunk is. Ők kísérték el a szintén délvidéki **Bácskertesig** (szerbül Kupuszina), ahol megint (és még

folyt. az 1. oldalról

ezerszer is megtenném!) végigjártam a keresztény szobrokkal s táblákkal díszített, szeszélyesen kanyargó vajdasági utcákat. Ezután nem kellett kétszer sem meggondolnom: rohanok, meglepem érintetlen álmában az erdélyi **Vajdahunyad** kastélyát, mint akkoriban, amikor először voltam ott, egyedül, az üres csend megóvó búrójában. Érdekes adat: 1648-ban **Zólyomi Dávidné Bethlen Katalin** lett a tulajdonosa.

Továbbá is Erdélyben, **Déván** pihentem meg, a Retyezát alatt, az egyik régi, kertes családi házban (anyai ágon). Szatmárnémetibe sem mentem el. Álomom könnyűvé válik a nagy meghatódástól, főleg attól, hogy irgalmatlanul más, mint amilyenek

Anyukám elmesélte. De még megálmodom ezt is magamnak, vagy esetleg sikerül valamikor ébren is meglátogatni. Budapesten, a világ egyik legszebb városában sokszor jártam, viszont róla legközelebb tartok mély szemvizsgálatot, egy teljesen más beállítottságú séta alatt.

Míg ezt fontolgattam - észre sem vettem - és a székelyföldi **Marosszéken** ért véget ez az álomút. Felülmúlhatatlan volt a Küllőket fentről látnom! Csodálatosan, halmazni kezdett... igen, mert ezt álmodtam meg magamnak: fehér lepel alatt látni e tájat, a hazasiető székely magyarokat, életeket rajzolni az apró kivilágított ablakok mögé. Miután elmerengtem Bözödújfalú vízből kiágaskodó templomtornya láttán,

Szovátán zuhantam az ágyba, egy csempés kályha melege mellett. Úristen! Még nem szeretnék felébredni! A Kárpátok övezete vigyáz rám, mert cakkos, harmadkori csúcsairól néznek le a magyar őrangyalok seregei!

Zólyomi Kati

„Amíg azt a kaput sarkig tárják érted,
Amíg nem kopognak üresen a léptek,
Csak addig menj haza,
Amíg haza várnak,
Míg vállára borulhatsz az édesanyádnak!” (*)

(*) Ismeretlen szerző

A Kolomp együttes „gulyás estje”

Van, aki azt állítja, hogy a jóból is rossz a sok... Ennek cáfolatára a **Kolompoknak** sosem elég a jó, több és több kell nekik! Kimeríthetetlenek!

Néhány héttel ezelőtt, három óra komoly néptáncgyakorlat után igazi bogrács-gulyás főzésnek láttak neki: **Blahóék (András-Juló)** munrói házuk tágas kertjében ismét égett a tűz! Lázasan vágunk a hozzávalókat, míg folyt a vidám beszélgetés, a sör, a bor... A háttérben szólt a szebbnél-szebb népzene-sorozat, és a hangulat kiválóra kerekedett! **Honfi Csiki (Juló)** anyukája vállalta a főzés szak-

Az új Kolomp edénykénk ▶

Persze kérdések merültek fel, nagy felkacagások - sőt könnyek is! Megállapíthattuk, hogy mivel a tagozat többsége mérnök

Bauer Pali

(Márti, Albert, Robi, Jenő...), „Kolomp mérnöki irodát” kéne nyissunk, és azonnal meg lenne oldva a tervbe vett, 2014-es csoportos magyarországi utunk költségének fedezése! Jót neveltünk ezen!

Colombo Ethel, Lépés Mimi és Sommaruga Móni

b.-j.: Honfiné Meleg Csiki, András vejevel és Juló lányával

irányítását és boldogan kavarta a nagy, kormos lógólábosban rotyogó finomságokat. Juló ügyes kezei egy meglepésszerű „kolompfeliratos edénykével” ajándékozott meg mindnyájunkat, Istenke pedig egy szelmentes, csillagos estével! Felülmúlhatatlanra sikerült!

Tóth János, szerző, Balthazár Márta, a háziúr

Vacsora után újból megtöltöttük poharainkat, körülültük a nagyszalt és hajnalig „részletes egyéni bemutatkozót” indítottunk. Noha ismerjük egymást, az volt a cél, hogy elmeséljük egymásnak a mai életünket, beszéljünk foglalkozásainkról, álmokról, családjaink helyzetéről.

A minden tagra betervezett 5 perc egyeseknél hosszabb lett: fantasztikus s meglepő élettörténeteket hozott felszínre, s olyannyira érdekesen, hogy mindenkit a legteljesebb csendben hallgattunk végig.

b.-j.: Balthazár Márta, férje Pancho Francisco, Honfi Aranka és Barkáts Gabi

Feldmann Tamás, Tóth János, Proasi Pisti, Negrisol Roberto, Tóth Jenő

Lassan jöhet a könyv, a színdarab, a legihletesebb koreográfia is... Hiszen mi másból, mint az ilyen történetekből merít a művész is, hogy olyat alkothasson, ami igazi? Már előre élvezük!

Szeretettel

Zólyomi Kati
néptáncos,
a Kolomp együttes
alapítója-irányítója

ZIK Ösztöndíjasok és Tanárok beszámolója

Telt ház előtt, **Zaha Alexandra** összekötő szövege folyamán egymás után következtek a középiskolai ösztöndíjasok, a Balassi Intézet tanulói és végül a Zik tanári kar elnökeik elmondásával.

A Zrínyi Kör idén 60 éves lett, és az utóbbi 22 évben 72 diák látogatott el Magyarországra az ösztöndíjprogram keretén belül. Továbbá 22 középiskolás diák ment az itteni nyár alatt 3 hónapra családokhoz, hallgatókként a középiskolákba, míg 26 cserediák jött Argentínába.

A cél? Lehetőséget adni magyarul gyengén (vagy nem) beszélő, sok esetben vegyes házasságból származó gyerekeknek, hogy a magyart minél gyorsabban elsajátítsák, magyarságszeretetük növekedjen, és hogy a cserkészletben rájuk bízott őrsi tagokat lelkesedéssel és kielégítő magyar nyelvtudással vezethessék. És az is, hogy a fiatalok személyesen is megismerjék azt az országot, amelynek kultúráját az évek során kitartással tanulták, hogy visszajövetelük után minél aktívabban kapcsolódjanak be az argentinai magyar közösség munkájába.

García C. Zsófi, Arcagni Ines és Makkos Viki középiskolások vetítés mellett adták át élményeiket. Néhány kiemelendő mondat: „Eleinte azt hittem, hogy az Egyetemi Katolikus Gimnázium privát intézmény, mert egy óriási épület, márványkő padlóval, minden tiszta volt és jól gondozva. Mikor megtudtam, hogy ez állami gimnázium, megdöbbentem.”

„Nagypapámmal sétáltunk a Lánchídon, és visszaemlékeztem a történetre az oroszlánokról, és hogy a dédapám, id. Fóthy Gyula volt az, aki 1938-ban először kivilágította a Lánchidat.” „Meghatott a kisgyerekeket magyarul hallani beszélni, mert nálunk a felnőttek tudnak jól magyarul.” „Az ösztöndíj egy felejthetetlen élmény volt, tanúja voltam mindennek, amit megtanítottak a Zrínyi Körben és a Cserkészletben. Mindent megtaláltam, amit megálmodtam. Magyarországi utam után hálás voltam mindazért, amit ezekben az években tanultam.”

„Szabadnak éreztem magam, nem kellett a mami sem a papi, és tudtam egyedül határozni. Sokat tanultam magyarul, és örülök, hogy megismertem a nagy magyar családomat. Mindhárman köszönjük a szeretetet, amivel befogadtak és igyekeztek mindent megtenni, hogy jól érezzük magunkat.” „Meg szeretném köszönni a Zrínyi Körnek és szüleinknek, hogy megadták ezt a felejthetetlen lehetőséget.”

„Egész életemben szüleim és nagyszüleim beszéltek nekem eredetünkről, és mikor elkezdtem a ZIK-et gondoltam, hogy célom az, hogy megismerjem nagyszüleim földjét. Mikor megérkeztem Magyarországra és megláttam a Parlamentet, azt hittem, hogy álmodok...” „Ez az út segített, hogy függetlenebb és felelősebb legyek, javult a magyar beszédem és gyarapítottam a szókincsemet.” „Amikor egy Múzeumban az alkalmazott megtudta, hogy én Argentínából jövök és tartom a magyar beszédet és szokásokat, meghatódott és könnyezett. Utána ajándékozott egy ceruzát és egy levelezőlapot.”

Gröber Stéfi, Jeffrey Teréz, Mattiauda Luncsi és

Zaha Paula egy évre mentek a Balassi Intézetbe. „Sok elvárással, nagy izgalommal és nagyon vidáman érkezünk meg Magyarországra hideg, fehér télben. Évek óta vártuk ezt a napot!” „Azzal a gondolattal indultunk, hogy aránylag jól beszélünk magyarul, és azért könnyebb lesz a

tanulás, de mi egy 'argentinossabb' magyart ismertünk és beszélünk. Nemcsak más szavakat használtunk, hanem ráadásul hadartunk is. Ezt volt a legnehezebb megváltoztatni.” „Nemcsak a tanteremben tanultunk, hanem a mindennapi életben is. Sokszor mentünk osztálykirándulásokra, és megismertük a történelem színpadát, mert ugyanott sétáltunk, ahol a történelem íródott.” „Sok magyar külföldi fiatal ismertünk meg, akikkel máig is tartjuk a kapcsolatot.

„Furcsa az a gondolat, hogy ennyi magyar van szétszórva a világon, és hogy nekik is annyira fontos a magyarság, mint nekünk.” „Reméljük, hogy a következő jelöltek is kihasználják ezt a lehetőséget, amihez a ZIK-en keresztül jutottunk. Nem elvesztett év, mint ahogyan egypáran gondolják. Nem csak mulatás és kontroll nélküli bulizás! Helyt kell állni, kell tanulni, és mi magunk kell megoldjuk a nehézségeket. És meg kell tanuljunk együtt élni, megosztani, kibékülni, szervezni, spórolni, időt és pénzt beosztani! Ilyen alkalom nem adatik meg sokszor az életben. Ki kell használni! Itt az idő, most vagy soha - mondta Petőfi Sándor.”

A Balassi év végén, a diákok felsőfokú magyar nyelvizsgát tesznek le. A 4 lányt a 2 legmagasabb szintbe osztották be, és a 2 szemeszter záróvizsgáin is nagyon szép eredményeket értek el. Előadásuk végén Alexandra átadta nekik a nyelvizsga bizonyítványokat és a záróvizsgák eredményét. - A hallgatóság viharos tapsal köszönte meg a magyar nyelvű beszámolókat.

A végére maradt a **ZIK tanárok csoportos magyarországi útja**. Ez régen várt, idén megvalósult álom volt számukra (l. *AMH június*). Kiegészítésül levetítették egy Duna TV által készített kedves interjút. Befejezésül: „Nagyon hálásak vagyunk, hogy e csoportos útnak részesei lehettünk, hogy a Bethlen Gábor Alap és a Balassi Intézet támogattak, befogadtak, továbbképeztek; hogy Szabadkán és Aradon csak tárt karokra találtunk.” „Most még több kedvvel, ihlettel dolgozhatunk itt, saját környezetünkben. Adja meg a Jó Isten, hogy sok mindenkinek hasonló élményben lehessen része.”

Balthazár Márta

Hungária MIK-terem, június 23: Szülők, nagyszülők, barátok, érdeklődők - a későn érkezők már álltak... Fotó Balthazár

Nincs valóbb, alkalmasabb környezet ahhoz, hogy a gyermekeket jó felnőttek-lehessen formálni, minthogy boldogságot teremteni köréjük. E boldogság a legszilárdabb összhang titka, az teszi később lehetővé az egészséges gondolkodású emberek bölcsességének kibontakozását is. Nevetessünk meg mi is sok magyar gyereket, hadd ismerjék meg általunk is a magyar lényük boldogságát!

(ZK)

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

ÉN ARGENTIN VAGYOK,
TE CHILEI VAGY, Ő CHILEI!

Nagyon különleges, izgalmas és egyedi élményben volt részem májusban - és ezzel elindult egy folyamat, ami szintén nagyon érdekes.

Chilében megkérték, hogy tartsak intenzív magyar tanfolyamot. Az az elképzelés, hogy kéthavonta utazzak át egy hétfőre, napi 8 óra magyar tanításra. Két szintre osztottuk a diákokat, kezdő és középfokra. Közben Interneten létrehoztam egy közösségi oldalt, oda felteszek anyagot, hogy távollétemben tovább dolgozzanak: leckéket, olvasmányokat, rövid filmeket, énekeket, mindent, ami csak motiválhat. Ezen az oldalon írunk egymásnak, kérdezzük, válaszolunk, magyarul kommunikálunk. Ezenkívül kétszer hetente tartunk órát skype-en. Így próbáljuk gyakorolni, használni, átvenni azt, amit tanultunk.

Nem egyszerű feladat! Szinte hihetetlen, hogy a technológia milyen lehetőségeket nyújt, habár néha cserben is hagy és fejfájást okoz.

Itthon sokat nevetnek rajtam. Ülök a gép előtt, a család a konyhában vacsorázik, és csak hallják „Ágnes, ott vagy? Ágnes, Ág, Ag, Ag-nes, tessék? Péter, mit mondasz?” Néha nagy bosszankodás, kikapcsolódik az egész, előlről kezdődik minden. A konyhában nagy nevetés. Én meg hörpintek egyet a poharamból, és kezdem újra. De azért nagybárára működik az egész.

Az intenzív tanfolyam nagyon jó volt. Persze, mindig azt híresztellem, hogy a magyar logikus, rendezett nyelv, nem is olyan nehéz. De hirtelen, egycsapásra napi 4 óra magyart kapni, mintha dézsából öntenék - kicsit sok. Nemcsak mennyiségben sok, hanem az orvosi értelemben vett **sokk**-ra gondolok! 44 betű, nagyon sok közülük nehezen kiejthető, 14 magánhangzó, ezt mind észben tartani! Aztán lehet, hogy logikus nyelv, de ameddig az emberi agy rááll erre a logikai „másságra”, addig kétségbeesés, félelem uralkodik el az emberen, hogy ez túl nehéz, ezt nem lehet felfogni. Az idegrendszer nagy megrázkódtatás éri, a vérkeringés megzavarodik.

A **sokk** tünetei előjönnek: sápadtság, nyirkos bőr, remegés, beszédzavar. Ilyenkor fontos, hogy a tanár jó orvos legyen, hogy ezt észrevegye, és elő a kártya, a dobókocka, hirtelen rajzok kerülnek a táblára, dallam, nóta, éneklés, lazítás, szórakozás a magyar nyelvvel. Majd finom kávé-uzsonna, és vissza az egészséget előről. Most már a sokk tünetei eltűnnek, most már a sikerérzet uralkodik, hiszen most már „rémlik” a magyar szó... Másodjára már minden ismerősnek hangzik, már egy kedves dal!

„MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

Budapesti tudósítók:

Espinosa Dr. Benkő Teri cst. és Espinosa Zavarce José Vicente st.

Magyar éjszakai kultúrélet

Kedves olvasók!

Sokmindenért szeretjük Magyarországot, és mi konkrétan Budapestet is. Imádjuk a kulturális programok lehetőségét, a sokszínűséget. Azt is, hogy egy kis utánajárással, jó áron számtalan nívós program elérhető.

Ilyen a **Múzeumok Éjszakája** is. Szent Iván éjjel szervezik. A lényeg, hogy számos múzeum meglátogatható az este-éjjel folyamán, a belépő pedig egyszerű! Egy karszalag segítségével lehet múzeumból múzeumba átmenni, sőt még a tömegközlekedést is lehet használni a rendezvény ideje alatt egy belépő áráért.

Budapesten annyi múzeumot tartanak nyitva, hogy képtelenség az összeset meglátogatni. Ilyenkor külön programokkal, tárlatvezetésekkel várják a vendégeket.

Most akkor jöhet a második dézsa magyaranyag a nyakukba. - Így zajlott a tanfolyam. Jó hangulatban a **sokk** ellenére. Mindenki túlélt (nem volt szükség mentőautóra), és úgy gondolom, büszkék voltak munkájukra és a nagy erőfeszítésre, amit ez jelentett.

A tanfolyam legfiatalabb diákjai **Dőry Macarena Macu (11)**, és **Dőry Miklós (13)**, akik hősiességgel végigültek és csinálták a sok felnőttel együtt a feladatokat, részt vettek mindenben, jegyzeteltek. Miért? Mert nagymamájuknak akarnak örömet szerezni. Nagyon meghatott ez a két gyermek. A kurzusban a legidősebb olyan 55 év körüli, de átlagban sok 25, 30 éves fiatal van. A kezdőcsoport 14 diákból áll, a középfokúak ötven vannak.

A középfokúak kevesen vannak, ez nagyon előnyös a nyelvtanulásnál. Egyenként lehet csiszolni a hibákat, átlátni azon, hogy mit kell pontosan gyakorolni, és mindenkinek van alkalma beszélni. Érdekes jelenetet éltem át vasárnap. Megjelent egy idősebb hölgy, folyékonyan beszélt magyarul. Nem is a tanfolyamra jött, hanem 7 hónapja van Chilében a fiánál, és nagyon vágyott a magyar beszéd után. Nagyon élvezte az órát, alig tudtam leállítani, hogy már ne tessék mindenre válaszolni, ön magyar, ön jól beszél magyarul, nem ön a diák, hagyja már, hogy ezek a szegény diákok jussanak szóhoz.

De ez a helyzet olyan nagy szomorúságról tett valómást. Ez az asszony Vajdaságból származik, férje szerb volt, már elhunyt, gyermekével csak szerbül beszél. Fiával, unokájával Chilében is csak szerb nyelven kommunikál. De ő nagyon vágyott a magyar nyelv után, ezért jött el a tanfolyamra, hogy magyarok között legyen és anyanyelvén beszélhessen...

Trianon. Az emberektől elvették a hazát, az anyanyelvet. Aki átélte ezt, az a szíve mélyén őrzi a valóságot, nem felejt, hogy magyar. De ha a sors úgy hozta, akkor leszármazottja sok esetben már nem. Sohasem fogja tudni, hova is tartozott igazán. Sohasem fogja tudni, hogy ő nem szerb, hanem tulajdonképpen magyar. **Trianon.**

Ezért még inkább, tigriskörmökkel, mindannyian, akik tudjuk, hogy magyarok vagyunk, akik tudjuk, hogy magyar vér folyik ereinkben, vigyázzunk erre! Legyünk öntudatosak, ápoljuk azt, hogy kik vagyunk és honnan jövünk! Ez a mivoltunk.

ÉN MAGYAR VAGYOK, TE MAGYAR VAGY,
Ő MAGYAR!

*

Ami az íróasztalon maradt:

A haza nem csak föld és hegy, halott hősök, anyanyelv, őseink csontjai a temetőben, kenyér és táj, nem. A haza te vagy, szőröstül-bőröstül, testi és lelki mivoltodban; ő szült, ő temet el, őt éled és fejezed ki mind a nyomorult, nagyszerű, lángoló és unalmas pillanatokban, amelyek összessége életed alkotja.

(Márai Sándor)

A program olyan sikeres, hogy már őszi múzeumok éjszakáját is szerveznek, valamint ugyanakkor már szerente Magyarországon is szervezik. A programok 18 órától hajnal 2-ig tartanak, az idén június 16-án.

Az is fontos, hogy a közbiztonság megengedi az éjszakai jövést-menést. Nem mondom, hogy nem kell vigyázni, a zsebtolvajok mindig résen vannak, de azért még lehet este is programozni. Az nagyon jó, mi nagyon élvezük ezt a fajta „szabadságot”.

Ebből kiindulva **Színházak Éjszakáját** is szerveznek, amikor nemcsak darabokat lehet megnézni, hanem találkozni a színészekkel, bekukucskálni a színpalak mögé, régebbi díszleteket megnézni.

Még **Kutatók Éjszakáját** is rendeznek, s ilyenkor az egyetemek, laborok állnak nyitva a kíváncsiak előtt. Meg lehet nézni az új találmányokat, de ki is lehet próbálni sokmindent a tudomány terén.

Itt a nyár (mármint az északi féltekén...), itt a szabadteri programok, a séták, az éjjeli műsorok, a fesztiválok ideje. Meg próbálunk sokra elmenni... „csakis azért”, hogy majd be tudjunk számolni nektek!

Szeretettel

Teri

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250 - (1636) Olivos
☎ 4799-8437 / Iroda ☎ 4711-0144

ELNÖK: ZOMBORY ISTVÁN estebanzombory@gmail.com

Vezetőségi gyűlések a hó 1. és 3. szerdáján.
Választmány: Páros hónapok 3. szerdáján.

Titkárság: Bernáth Erzsébet (Pintyő)
Keddől - péntekig 18 - 21 óra. Szombat 15 - 20 óra.
hungariabuenosaires@gmail.com

Tartozásának összegét mailen is megérdeklődheti.
Az Egyesületi tagdíjak bankátutalással befizethetők:
Banco de la Provincia de Buenos Aires, Suc. 5086 OLIVOS
Beneficiario: Hungaria CUIT: 30-61506567-2
CBU: 01400380 01508002240916
Cuenta Corriente N°: 022409/1

Kérjük tisztázza mailcímünkre, kinek a tagdíját fizeti, hány hónapra, és szíveskedjék elküldeni a befizetési szelvény másolatát. E-mailen küldjük a hivatalos nyugta másolatát. Az eredeti átvehető az irodaórákban.

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

(összeállítja Kádárné Bonta Anikó)

Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1.em., Olivos
4799-8437 - **nyitva a hó 2. és 4. pénteken 19-21 óra**

214 Maugham, Somerset: Akkor és most
268 Baden-Powell, Robert: A tábornok mint kém
1017 Buck, Pearl S.: Zwei Lan vergődése
1381 Makkai János: Urambátyám országa
1410 Csathó Kálmán: Barátom Bálint
1508 Nagy Czirok László: Betyárélet a Kiskunságon
1652 Jókai Mór: Szerelmem bolondjai
2191 Salten, Felix: Bambi
2567 Carelli, Gábor: Utam a Metropolitánba
2649 Adamson, Joy: Oroszlánhúság
2741 Laczkó Géza: Királyhágó
3543 Roberts, Kenneth: Északnyugati átjáró
4343 Gudenus János, Szentirmay László: Összetört címerek - A magyar arisztokrácia sorsa és az 1945 utáni megpróbáltatások

En castellano

S-289 Antología de narrativa breve húngara S. XIX y XX (seleccionado por E. Makkos)

S-290 Várnagy Tomás (compilador): Filosofía, Política y Derecho

DVD

DVD- 8 Halálos tavasz (Karády Katalin, Jávör Pál)
DVD- 9 Egy szoknya, egy nadrág (Turay Ida, Latabár Kálmán)
DVD-30 Régimódi történet (Szabó Magda regénye után)